

**„Může se stát cokoli,
ale podvědomě se
svému pocitu přizpů-
sobíte. Podle toho
pak hra vypadá. To
je stejné, jako
když se člověk
hádá s manželkou.
Taky ví, co si může
dovolit.“**

Jágr sobě

Už před šampionátem si nepřál, aby se mluvilo jen o něm. Ale těžko proti tomu mohl něco dělat. JAROMÍR JÁGR (30) zkrátka musel počítat, že se stane jednou z hlavních atrakcí turnaje. Svoji roli však zvládal s přehledem.

Za českými novináři chodil ze všech našich hráčů nejčastěji. Ochetně rozdával rozhovory zástupcům jejich zahraničních kolegů. Většinou v dobrém rozmaru, občas utrousil vtípek. Jeho sdělení měla začátek, konec i prostředek. „Nezáleží ani tak na průběhu zápasu. Vždycky je nejdůležitější výsledek,“ pravil na okraj opakovaných kotrmelců v zápasech základní a osmičlenné skupiny. „Vstoupíte na led a instinktivně poznáte, jaké vám asi od soupeře hrozí nebezpečí. Může se stát cokoli, ale podvědomě se svému pocitu přizpůsobíte a podle toho pak hra vypadá. To je stejné, jako když se člověk hádá s manželkou. Taky ví, co si může dovolit.“

Mediální kolotoč kolem Jágra začal ještě před zahájením turnaje patáliemi kolem jeho pojistky. S Washingtonem uzavřel dlouhodobou smlouvu. Do jejího vypršení zbývá sedm let. Pro klub měl v přepočtu na plat cenu 77 milionů dolarů. Poměrná částka za pojištění odpovídala výši a délce kontraktu. Původně měla činit 165 tisíc dolarů. K přípravnému střetnutí v Německu nastoupil bez pojištění, tedy na vlastní nebezpečí. Potom se podařilo sehnat příslib na uhrazení peněz od sponzorů národního svazu, přispět měla i mezinárodní federace IIHF. Mít pro šampionát takové eso se hned tak nepovede. Předseda českého hokeje Karel Gut se vyslovil ve smyslu, že by se ani neslušelo, aby si Jágr pojistku hradil sám. Někteří z těch, co by ho jindy plácali po zádech, však v anonymitě internetových drbáren náhle odkrývali

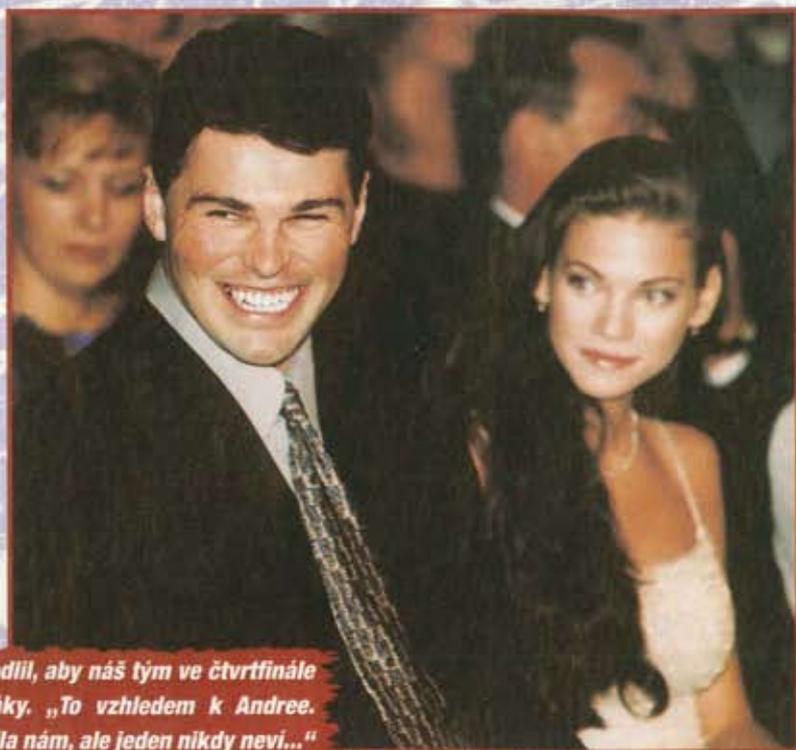
skryté pudy. Boháč jako Jágr by prý měl sáhnout po vlastní platební kartě.

Těsně před začátkem mistrovství světa kapitán české reprezentace problematickou záležitost v tichosti vyřídil: peníze se vrátí na účet ČSLH, odkud byly Washingtonu uhrazeny ještě před posledním přípravným zápasem s Rakušaný. „Nechtěl jsem o tom mluvit. Do úvodního utkání proti Švýcarsku jsem stihl všechno vyběhat, času bylo dost. Když jsem o tom předtím přemýšlel, neměl jsem dobrý pocit. Připadalo mi, že se nade mnou někdo smíloval, abych mohl hrát.“

Hvězda Capitals přiletěla hrát za Českou republiku. Bylo tedy správné, aby ji svaz pojistil. Ovšem Jágr sám se s tím ne-

chtěl smířit. „Jednalo se o moje svobodné rozhodnutí. Cítil jsem, že by bylo správné to tak udělat, ať ty peníze jdou raději na dobročinné účely.“ Až o něco později prozradil, že uváděná částka neodpovídá skutečnosti. Po dohodě s agentem, generálním manažerem Washingtonu a ústavem, kde je pojištěn, byla snížena zhruba na padesát procent původního výměru. Část rizika tedy Jágr převzal na sebe s tím, že v případě zdra-

gotních potíží mu klub bude během léčení vyplácet něco přes polovinu platu. „Mám dobrý metabolismus a hodně spalují tuky. Když jím zdravě, ztrácím hmotnost a zmenšuje se mi svalová hmota, cítím se vystavený. Tady jím třikrát denně zdravě, ale jinak

Jaromír Jágr se modlil, aby náš tým ve čtvrtfinále nenarazil na Slováky. „To vzhledem k Andree. Doufám, že by fandila nám, ale jeden nikdy neví...“

žsem zvyklý jíst pořád. Dosycuji se tatrancami, jenže po nich roste břicho a nahoře člověk ztrácí. Taky mi strašně scházejí knedlíky,“ vysvětloval Jágr, proč ve vypjatých zápasech shodil i tři kilogramy na váze. Knedlíky byly vedle zelí a luštěnin vyškrtnutý z jídelníčku českého mužstva jako nevhodné. Navíc jakkoli se hokejista s číslem 68 v hokejových kruzích těšil neutuchající pozorností a posvátné úctě, u některých namrzlejších

Ve chvílích volna neměli hráči mnoho možností, jak si kráti čas. Za téměř neustávajícího deště a chladného počasí se nechtělo ven otužilým starousedlíkům. Jaromír Jágr se z dlouhé chvíle měnil v poetu. „Přihrávku jsem dostal dobrou, ale Honza přešel modrou,“ dobíral si v jedné z nich spolubydlícího Jana Hrdinu. Skandinávskou nudu vyjádřil jinou veršovankou: „Je to tady jako v lágru, všechny zdraví Jarďa Jágrů.“

Švédů se svým jménem a pověstí příliš nepochodil.

Jednou se v Jönköpingu zdržel u rozhovorů a do restaurace hotelu Scandic dorazil pozdě. „Zavřeno,“ sdělil mu číšník. „Ale já jsem hráč. Já jsem Jaromír Jágr,“ ukazoval lokajovi akreditační kartu vyhladovělý český kapitán. Marně. Musel jít nam. Další historku přinesl novinář Janne Bengtsson z deníku Svenska Dagbladet. Jágra vyhostili z posilovny v plaveckém areálu nedaleko haly Kinnarps Arena. Také měli padla. A pracovní doba se ve Švédsku ctí nade vše. „Vím to přesně, přišel s tím syn,“ dodal Bengtsson. „Ženská, co Jágra vyhodila, je totiž moje bývalá manželka.“

Patent na úspěch

Má patent na kličku do bekhendu a zřejmě i další věci. Byl u všech zlatých úspěchů českého mužstva. Jenže letos MARTIN PROCHÁZKA (30) sám poznal, že za zásluhy se do reprezentace nechodí.

Na olympiádu se nedostal. I před mistrovstvím světa měl namále. O účast na svém osmém šampionátu musel do poslední chvíle bojovat. Po přípravném zápase v Brně proti Slovensku trenér Josef Augusta prohlásil, že ho někteří hráči nepřesvědčili. Nemluvil adresně, ale útočník ruského Avantgardu Omsk věděl, že se narážky týkají i jeho. „V Brně jsme zklamali. Konec sezony se mi docela povedl, věděl jsem, že mám formu. Jen jsem nebyl osm dní na ledě, špatně bruslil. Nechci se na nic vymlouvat, nicméně moje hra je založená hlavně na bruslení. Jakmile zůstanu o krok pozadu, jsem neviditelný. Kritika přišla rychle a bez varování. Ale tím víc mě možná vyhecovala.“

NEZNAMÉ RUSKO

V dalším utkání s Německem přispěl třemi body k vítězství 4:2 a na soupisku pro mistrovství světa ve Švédsku se vešel. Před olympiádou v Salt Lake City takové štěstí neměl. „Samozřejmě jsem si všechno představoval jinak. S Pavlem Paterou jsme se po příchodu do Ruska dali znovu dohromady, šance byla veliká. Ale na Hry vzali jen jeho, mě ne. V první chvíli jsem byl zklamaný, jenže se nedalo nic dělat. Mrzelo mě vyjádření trenéra Augusty, že mi přestup neprospěje, že jsem na tom psychicky špatně. Kdyby řekl, že nemám výkonnost, dobrá. Ovšem tohle byl nesmysl. V Americe se hráči taky stěhují sem a tam a podobná vysvětlení neslyší.“

Sezону zahajoval ve Vítkovicích. Do Omsku zamířil po dvaceti zápasech v české extralize. Činovníci Avantgardu si nejprve vyhlédli Procházka dlouholetého parťáka Pateru, jenž se během podzimu vrátil ze zámoří. Už od léta v klubu působil další bývalý hráč Kladna, brankář Jaroslav Kameš. „Přestup nezařizoval zrovna on, ale jednou mi v telefonu prozradil, že se začíná šuškat, abych šel i já, že se na mě přes něj informovali. S Ruskem jsem měl do té doby zkušenosti jen z moskevského Baltika Cupu a šampionátu v Petrohradu. Napřed jsem si zjišťoval, jak se věci mají. Jarda Kameš říkal, abych se ničeho nebál, že lepší angažmá ještě neměl.“

Z ruštiny prý Martin Procházka mívával ve škole trojky. Ale před odchodem na Sibir si slovíčka neopakoval. Zpočátku opět vypomohl Kameš. „První dva tři týdny jsem spíš poslouchal. Ale jazyk je dost podobný. Hodně jsem se rozpomněl, co mě učili, a s fečí pak už neměl potíže.“

Našinci se však někdy ještě dívají na Rusy skrz prsty. Z jejich strany se český útočník s něčím podobným nesetkal. „Chovali se naopak dost vřele. Občas prohodili něco ve smyslu, bratři Slovani, a takový kec. S hráči to bylo jako ve všech týmech. Jedněm jsme po místě nešlapali, vzali nás úplně bez problémů. S těmi, kterým jsme ho vzali, byly vztahy chladnější. Ale tak to chodí v Americe, Švédsku i u nás.“

STŘEDEČNÍ SVAČINKY

Trenér Vladimír Vůjtek zavedl v Jaroslavi na poměry podstatně liberálnější režim, než na jaký byli Rusové zvyklí. Hráči mu pak zobali z ruky, aby si vysloužili další volno. I díky svému přístupu Vůjtek nakonec slavil úspěch a získal ruský titul.

V Omsku takovou svobodu neměli, nicméně Procházka se jako v kasárnách necítil. „Na bázi jsme jezdili pouze den před zápasem doma. Večer jsme se sešli, udělali přípravu na příští utkání, vyspali se, ráno šli na trénink, pak se vrátili a po zápase nás pustili domů. Rusové sami říkají, že to je tak zavedeno z dřívějších dob, kdy hokejisté bydleli v jednom bytě se staršími rodiči, neměli klid, nemohli si před utkáním pořádně odpočinout. Nemyšlím, že příchodem Ivana Hlinky na střídačku mužstva se v tomto smyslu něco pronikavě změnilo. Asi nastolí trochu profesionálnější přístup. Hráči dostanou větší volnost, možná na to i čekají. Ale na bázi budeme jezdit dál.“

Zázemí Avantgardu si Procházka nemohl vynachválit.

„Spousta našich klubů by se mohla přiučít.“ Spokojen je i se smlouvou, kterou v Omsku dostal. „Mluví se o přehnaných částkách, ale nestěžuji si. V Evropě je, myslím, nedostupitelná.“ Rodinu však s sebou neměl. Jako zbývající dva čeští vyslanci. „Nejdéle v kuse jsme tam byli zhruba dva měsíce. Bydleli jsme spolu, Jardovi dali na celý rok vilu v hlídané zóně. Dalo se to vydržet, i když depka někdy dolehla na každého. Občas jeden z nás utrousil, že by se nejráději sbalil a odletěl domů. Všichni už máme děti, když jsme volali a slyšeli je v telefonu, bylo to dost zvláštní. Ale tím, že nás bylo víc, se to vždycky vyřešilo.“

V Rusku se vůbec nepěstuje týmový život. Když chtěl třeba Patrik Martinec uctít po premiérovém gólu za Kazan spoluhráče českým pivem, rozdával ho potajmu. „Tam se takové věci zkrátka nedělají, ačkoli působili i v jiných soutěžích,“ potvrzuje Martin stejné zkušenosti z Omsku. „Prokopjev hrál třeba ve Vítkovicích. Ví, jak to jinde chodí. Nějaká ta středeční svačinka

KLADENSKÉ SRDCE MINIPŘÍBĚH

Martin Procházka toho během kariéry vystřídal už poměrně dost. V NHL brál za Toronto a Atlantu, působil v AIK Stockholm a nyní v Omsku. „Nejvíce se mi líbilo ve Švédsku. Byl jsem strašně nadšený tamním životem, možná i proto, že se jednalo o první angažmá v cizině.“ U nás nastupoval za Kladno, Vsetín, s nímž před třemi lety získal titul, a naposledy za Vítkovice. „Byl jsem tam celkem spokojený. První sezonu mě pronásledovala zranění, takže jsem cítil, že bych jim měl něco vrátit. Nakonec to dopadlo tak, že jsem odešel a moc jim toho nazpátek nedal...“ Nejvíce však jeho srdce stále tepe pro Kladno, kde vyrůstal a prodral se do špičky. „Je to průšvih,“ komentoval letošní sestup z extraligy. „Přes internet jsme baráž sledovali. Myslel jsem, že dopadne v pobodě, ale bobužel. Dneska je hodně těžké vrátit se zpátky. Nicméně doufám, že se to Kladno co nejdříve povede. Chtěl bych se tam ještě jednou vrátit a zahrát si za ně. Nerad bych nastupoval v nižší soutěži.“

věch

NEOFICIÁLNÍ ŠAMPION

Procházka do letoška získal čtyřikrát zlato na mistrovství světa a jednou na olympiádě. Ale skvěle mu vyšel třeba i šampionát ve Finsku před pěti lety, kde vytvořil s Paterou a Vladimírem Vůjtkem nejdemnější útok turnaje.

„Těžko se srovnává. Tehdy nám to vycházelo. Do čeho jsme šťouchli, to nám tam spadlo. Ale vydařený šampionát jsem prožil i před dvěma lety v Rusku. Nepřipisoval jsem si tolik bodů, ale dařily se mi úplně jiné věci.“

I na šampionátu ve Švédsku se stala jedním z velkých témat jeho proslulá klička do bekhendu. Že na ní má snad světový patent, prohlásil během turnaje spolu-

hráč z útoku David Moravec. Lotyšsku i Američanům dal Procházka tímto způsobem vítězný gól českého týmu a upevnil si tak pozici neoficiálního šampióna v blafáku přes ruku.

Nevychází mu však vždycky. Semifinálovou sérii play off proti Kazani ztratil Omsk v samostatných nájezdech. Na penalty nevyhrál už sedm let. Procházka se dostal na řadu dvakrát. Ani jednou neproměnil. „Máta Martinec totiž jejich gólmánovi o té mé kličce řekl. Byl už dopředu připravený, jen já netušil nic. Dvakrát jsem to pak hodil do rohu.“

a podobně. Třeba se časem taky naučí, jak se tým sblíží, i když my jsme v žádné izolaci nežili. V Omsku je plno restaurací, taky jedna česká, kde mají čtyři druhy piva, mezi nimi Plzeň a Krušovice. Hospoda patřila Rusům, ale od léta má přijít český kuchař. Spřátelili jsme se rovněž s Jugoslávci. Tříkrát denně jsme měli jídlo na zimáku, ale občas si zašli na večeri taky jinam.“

O ZTRACENÉM PŘÍTELI

Od zlatého šampionátu ve Vídni zažil s Pavlem Paterou jako jediný všechny triumfy českého hokeje. Jejich přátelství trvá od doby, kdy je v Kladně dali dohromady. S přestávkami hrají dlouho spolu. Vyhovují si i charakterově. Ovšem třeba přes léto se nijak zvlášť nevyhledávají. Každý má svoje kamarády, jejich rodiny se nenavštěvují.

Původně ovšem byli tři. Na pravém křídle s nimi kdysi hrával Otakar Vejvoda. Hokeje však musel nechat vzhledem k vleklým zdravotním problémům. „Dneska se vídáme jen zřídka. Žije svým životem, my taky. Našel si Švédku, narodil se jim kluk. Chvilí je u nás, chvilí ve Švédsku. Potkáváme se spíš náhodou. Ale doufám, že se v létě uvidíme na tenise.“

Právě od Vejvody kdysi dostal Procházka nálepku pořádkumilovného puntičkáře. „Seděl jsem v šatně vedle něj. Vždycky říkal, já jsem bordelář, on to má pěkně srovnané. Nejsem úplněj pečlivka, ale rád vím, kam pro co sáhnout. Ota měl všechno na hromadě. Jak se svlíkl, tak se zase oblékl. Pavel Patera je v tomhle jako já. Ani ve Švédsku jsme si nemuseli na hotelu rozdělovat pokoj na polovinu jako Jarda Jágr s Honzou Hrdinou.“

Po úspěchu Vladimíra Vůjtky v Jaroslavi ruský hokej objevuje Čechy. Kromě Ivana Hlinky měly kluby zájem také o další naše trenéry i hráče. Procházka prodloužil v Omsku smlouvu o další rok, ale nepředpokládá, že by se Rusko stalo dalším vysavačem talentů. „Mají limit tří cizinců, navíc v každém týmu museli povinně hrát dva hokejisté do dvaceti let, od příští sezony to budou dokonce tři. Hráči se vrací z farm a NHL domů, nikoli do evropských soutěží. Zase tak horké to nebude. A počítám, že pokud v příští sezoně s Omskem neuspějeme, zase nás rozpraší.“